

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုဇေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဒဏ္ဍာရီဆိုသော မိန်းကလေး

L နေ

မိုးဝသုန်သည် ဆွယ်တာလက်ရှည် အဖြူရောင်ကို ခေါင်းပေါ်ကစွပ်
ချကာ အခန်းထဲက ထွက်၍ လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

ဒီည မန်ယူပွဲရှိသည် ။ အသင်းကလည်း ရှစ်သင်းပဲကျန်တော့တာမို့
နောက်ပိုင်းပွဲတွေက ပိုကောင်း လာပြီ။ တစ်ပွဲမှ လက်လွှတ်လို့ မဖြစ်
တော့။

အေးအေးလူလူ ဇိမ်ရှိရှိနဲ့ ဘောလုံးပွဲကြည့်ဖို့ ရည်ရွယ်တာမို့ သူတို့ နှစ်
ယောက် အပြင်ကိုတောင် ပြန်မထွက်ကြတော့ပါ။

လှေကားအင်းမှာ မှန်ချပ်ပြာပြာလေး ကာရံထားတဲ့ ထမင်းစားခန်း
ကို တန်းမြင်ရသည် ။ သပ်ရပ်သော ထမင်းစားပွဲလေးက
ငြိမ်သက်နေပြီး လူသူကင်းရှင်း တိတ်ဆိပ်နေသည်။ ။

ဒီဖက်ကို ဆက်လျှောက်လာတော့ ကျယ်ဝန်းသပ်ရပ်သောဧည့်ခန်း။
ကော်ဇောအပြည့် ခင်းထားသော ဧည့်ခန်းမှာ လည်း
နွေးထွေးရှင်းလင်းပြီး ဘယ်သူမှ မရှိ။

မိုးဝသုန်က ဧည့်ခန်းကနေ အနောက်ဖက်ပြန်လှည့်သည် ။ နှစ်ထပ်
တိုက် အကျယ်ကြီးမို့ ယံချမ်း ဘယ်နားရောက်နေသလဲ သူမသိ။ အပေါ်
ထပ်မှာ မရှိတာတော့ သိသည်။ ။

“ယံချမ်းရေ”

“ဟေ”

မီးဖိုချောင်က လှမ်းထူးသံ ကြားရ၏။

ဒီကောင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက် ရောက်နေတာလဲ။

အိမ်သိမ်းနှင့် မီးဖိုကိစ္စစီမံဖို့ က ဒေါ်လုံးတင်ရှိတာပဲ။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဒေါ်လုံးတင်ပဲ ထမင်းဟင်း ချက်ကျွေး
နေတာ။

မိုးဝသုန်တောင် ထမင်းစားချိန်ဆို စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဇွန်းခက်ရင်း
ကောက်ကိုင်လိုက်ရုံပါ။

ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တဲ့ ဝေယံချမ်းသာအတွက်
က ဆိုဖွယ်မရှိဘူးပေါ့။

ယံချမ်းဟာ ဤအိမ်မှာ ရှင်ဘုရင်လေးတစ်ပါးလို နေရသူ ဖြစ်သည်
။

မိုးဝသုန်လို သာမန်လူတန်းစား အခြေအနေနှင့်
ယံချမ်းလိုဘော်ဒါမျိုးရှိနေတာ အင်မတန် ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုနိုင်ပါ
သည် ။

သူသည် အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့်သာ
ဒီအခြေအနေ ဒီအဆင့်အတန်းမျိုးနှင့် နေခွင့်ရတာပါ။

မြောက်ဥက္ကလာပမှာ ရှိတဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူ မိသားစုနှင့် နေတုန်းကဆို
ရင် ဦးလေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်ထားတာမို့ သူဟာ ဈေးဝယ်တာ
ကအစ စားပွဲထိုးတာအဆုံး အောက်ခြေသိမ်း အကုန်ဝင် လုပ်ရသူပါ။

ဘွဲ့ရထားသော်လည်း သူဩဟာ အောက်သက်ကျေကျေ နေထိုက်

သန်းခဲသည် မဟုတ်လား။

ဝေယံချမ်းသာနှင့် မိုးဝသုန်သည် ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တက်ရင်း
က အတွဲမိခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြီးကြတဲ့ အခါ ယံချမ်းက မိဘတွေပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်
တာလူကြီးတန်းဖြစ်ပြီး မိုးဝသုန်မှာ က အလုပ်မရှိသေး။

ဦးလေးရဲ့ ဆိုင်မှာ လည်း သူကမလုပ်ချင်။ သူ့ကို ညီအစ်ကိုလို ခင်
နေတဲ့ ယံချမ်းကပဲ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တန်းခန့်ပေးခဲ့တာ။

လက်ထောက်အထွေထွေမန်နေဂျာ တစ်ယောက် ခန့်ထားပြီးသားဖြ
စ်ပါလျက် မိုးဝသုန်ကို ထပ်ခန့်ပေးတာမို့ အခုဆိုရင် လက်ထောက်အ
ထွေထွေမန်နေဂျာက နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားပါသည်။

ယံချမ်းသည် မိုးဝသုန်ကို အလုပ်သာပေးတာမဟုတ်သူ့အိမ်မှာ
လည်း အတူခေါ်ထားသည်။ မိုးဝသုန်က ကားမောင်းဖို့ လိုရင်လည်း
မောင်းပေးလိုက်တာပဲ။

ယံချမ်းတို့ ပိုင်တဲ့ စက်ရုံကို သွားကြည့်ဖို့ လိုလည်း ကြည့်ပေးလိုက်
တာပဲ။ တနင်္ဂနွေအားရက်မို့ ခြံထဲမှာ မာလီမလာဘူးဆိုလည်း သူပဲအပ
င်ရေလောင်းပြီး မာလီလုပ်ပေးဖို့ ဝန်မလေး။

ဒီကောင့်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေက အများကြီးမဟုတ်လား။

မိုးဝသုန်သည် ကျေးဇူးတရားကို နားလည်သူပါ။

သူ ဘယ်တော့မှ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောမထား။

“မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ယံချမ်း”

အေပရီလ်အပြာရောင်ကို ကျကျနနပတ်ထားသော ဝေယံချမ်းသာက

မီးဖိုချောင်တံခါးဝကို ရောက်လာတဲ့ မိုးဝသုန်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးပြလိုက်သည်။ ။

“ဘောလုံးပွဲကြည့်ရင်း ဆွဲဖို့ လေကွာ”

ယံချမ်းသည် တစ်ခါတလေ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်စားရတာကို သဘောကျ စိတ်ဝင်စားသူမို့ ဒီညလည်း စိတ်ကူးတည့်ရာလေးတွေ ပြင်ဆင်နေတာ။

“ဘာလဲကွ၊ ဆာတေးကင်ဖို့ လား”

ယံချမ်းအနီးမှာ တူနာငါးသေတ္တာဗူး၊ အသားဗူးနှင့် အသီးအရွက်၊ မရောနီးစ်တို့ ရှိသည်။ ။

ချစ်ဗူးရော ကြက်ဥကို ခေါက်မွှေးထားတာတွေရော ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပါသည်။ ။

မိုးဝသုန်လည်း သူ့အနားကို လျှောက်လာသည်။ ။ ပြီးတော့ ပေါင်မုန့်ထုပ်ကို ကောက်ကိုင် ကြည့်မိ၏။

“ဒါလည်း ပါသေးတာပေါ့”

ဒီကောင့်လက်ရာတွေထဲမှာ အသားညှပ်ပေါင်းမုန့် မီးကင်ကလည်း လျှာဖျားစွဲစေသည်။ ။

ဥရောပစတိုင်လ် အစားအသောက်တွေကို ဒေါ်လုံးတင်ကမရ။ မြန်မာအစားအစာသာ ကျွမ်းကျင်သည်။ ။

ဝေယံချမ်းသာသည် အသားအရေဖြူနုပြီး ကြည့်ကောင်းခန့်ညားသူပါ။ အရပ်လည်း မြင့်သည်။ ။ သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်ကလည်း အနောက်တိုင်း အနည်းငယ်ဆန်သည်။ ။

ရုပ်တင်မကပါ။ အစားအသောက်လည်း (Europe) စတိုင်လ်တွေ ကြိုက်တတ်၏။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောလည်း သူ့ထက်အများကြီး ချောမွေ့ အဆင်ပြေသည် ။

မိုးဝသုန်ကတော့ အရပ်မြင့်ပေမယ့် အသားက အတော်ညိုပါသည် ။ မျက်နှာက ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး မျက်လုံးတွေက စူးရှနက်မှောင်တောက်ပ နေတယ်လို့ သူများ တွေကတော့ ပြောကြတာပဲ။

ပိရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းပုံလှလှနှင့် ညှို့ငင်ဖျားယောင်းနိုင်သော မိုးဝသုန်ရဲ့ စူးစူးရှရှ မျက်လုံးတွေကြောင့် ကျောင်းမှာ ဆိုသူကို ကောင်း မလေးတိုင်းလိုလို သိကြသည် ။

ယံချမ်းလို ချမ်းသာတဲ့ သူငယ်ချင်းနှင့် တွဲခဲ့လို့ လည်း မိုးဝသုန်က ပို ကျော်ကြားခဲ့ တာဖြစ်သည် ။

“ကဲ အခု ငါက ဘာဝိုင်းကူရမှာ လဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်နဲ့ ရတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဘေးကနေရပ်ကြည့်ပြီး မင်းလက်ရာကို မြည်းပေးမယ်၊ အိုကေ”

ပြောပြောဆိုဆို မိုးဝသုန်က ပူပူနွေးနွေး အခုမှ ကြော်ထားပြီးစ သီဟိုဠ်ဆန်ကြော်လေးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု နှိုက်ယူစားကြည့်လိုက်ပါသည် ။

“စိမ့်နေတာပဲကွာ၊ မိုက်တယ်”

လတ်ဆတ်သန့်စင်သော အဆန်ကြီးကြီး ဖြူဖြူဖွေးဖွေး သီဟိုဠ်ဆန်များက ဒီတိုင်း စားလျှင်တောင် မွေးစိမ့်နေတာမို့ ဆီမွှေးနှင့် ပူပူလေးထပ်ကြော်ထားတော့ အရသာကောင်းမွန်လွန်း နေသည် ။

“ဘီယာနဲ့ မှ လိုက်မှာ ကွ”

“မင်းသောက်ချင် သောက်နှင့်လေ”

“နေပစေ ညမှ သောက်မယ်”

ဝေယံချမ်းသာရဲ့ အဖေ အန်ကယ်လ်ဦးချမ်းသာက စင်ကာပူမှာ သွားရောက်အလုပ်လုပ် နေပြီး သူ့အမေ အန်တီဖြူကလည်း ဟိုကို ခဏအလည်ရောက်နေချိန်မို့ ဒီတိုက်ကြီးမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲ ပိုမိုလွတ်လပ်ပြီး သွားချင်ရာသွား၊ စားချင်ရာစား ထင်သလို စိတ်တိုင်း ကျဖြစ် နေပါသည်။ ။

အန်တီဖြူအိမ်မှာ ရှိနေရင်လည်း အလကားနေ လိုက်ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်နေတာမျိုးတော့ မရှိပါ။

ဒါပေမယ့် ယံချမ်း တစ်ညလုံးလိုလို ဘောလုံးပွဲကြည့်လိုက်ဂိမ်းဆော့လိုက်လုပ်နေလျှင် သတိပေးတတ်သည်။ ။

“သားရေ မနက်လည်း ရုံးခန်းသွားရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ သိပ်ညဉ့်နက်ရင် မကောင်းဘူး နော်” ဘာညာနှင့် လေပြေလေးနှင့် ဆုံးမဩဝါဒခြွေတတ်သည် မဟုတ်လား။

အခုတော့ ဘာပဲပြောပြော နားအေးပါးအေး ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ နေချင်သလိုနေ၊ အိပ်ချင် သလိုအိပ်၊ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကိုလည်း နေ့လယ်အိပ်ရာနီးမှ ခဏတဖြုတ်သွားထိုင်ဟုတ်နေကြပါသည်။ ။

မိုးဝသုန်သည် ဘာမှ ကူလုပ်စရာလည်း မလိုသဖြင့် ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ဟိုဟာမြည်း၊ ဒီဟာစပ်စု လုပ်နေမိ၏။

သရီးကွာတားဘောင်ဘီပွပွ ကာကီရောင်နှင့် ဆွယ်တာလက်ရှည်ဖြူကို ဝတ်ထားသော မိုးဝသုန်သဏ္ဌာန်က ရှင်းသန့်ကျော့မတ်

နေပါသည်။ ။

ဆံပင်ကိုလည်း ကိုရီးယားပုံစံ အချွန်လေးတွေ၊ အထပ်ကလေးတွေ ပုံကျကျညှပ်ထားတာမို့ ရုပ်က ပိုနုပြီး မင်းသားပုံဖြစ်နေသည်။ ။

ယံချမ်းဆံပင်က လှိုင်းတွန့်ရေးရေးရှိသော ဆံပင်ရှည်ရှည် ပုံစံနှင့်မို့ သူ့ထက်ပိုရင့်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ။

မိုးဝသုန်က မီးဖိုခန်းရဲ့ မှန်တံခါးနားသွားရပ်လိုက်၏။

“ဖြောက်... ဖြောက်... ဖြောက်”

“အားပါး...လေအေးလေးကွ၊ မိုးပါရွာ လာပြီ”

တိုက်ခတ်လာသော လေထုထဲမှာ မိုးစက်မှုန်တွေ ပါလာသည်။ ။

“ညနေထဲက မိုးရွာမယ့်ပုံပဲလို့ ငါပြောသားပဲ”

အခုမှ မတ်လလေကွာ၊ အချိန်အခါမဟုတ်မိုးပေါ့

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးရွာတာကို ငါကြိုက်တယ်”

“အေးကွ ကျောင်းတက်တုန်းက လင်းသူတို့ အောင်မြတ်တို့ နဲ့ ဘောလုံးချိန်းကန်ကြတာ မှတ်မိလား၊ ရေလည်ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်၊ အခုလည်း ဆန်းဒေးတစ်ရက်လောက် ပြန်ဆုံကြရင် မကောင်းဘူးလား”

မိုးဝသုန်က မှတ်မှတ်ရရ ပြန်ပြောမိသည်။ ။

အဲဒီတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး မိုးထဲရေထဲ သဲသဲမဲမဲ ကစားခဲ့ကြတဲ့ ပွဲကို မမေ့သေး။

“မင်းပဲ ဖုန်းဆက်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီကောင်တွေကရော အားသေးလို့လား၊ လင်းသူက ရှေ့လထဲ မလေးရှားထွက်မယ်ပြောတယ်ကွ၊ အောင်မြတ်မိန်းမကိုလည်း ဗိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ ဒဂုံစင်တာမှာ တွေ့

လိုက်သေးတယ်၊ မိန်းမကလေးမွေးမှာ နဲ့ ဘာနဲ့ ဒီကောင်လား ဘောလုံး ကန်ဖို့ လာမှာ ”

မိုးဝသုန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်လုပ်၏။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည် ။

အခြေအနေတွေက အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ပြီ။

ဟိုအရင်ကလို သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်စုစည်းဖို့ ဆိုတာ သိပ်မလွယ် တော့ပါဘူး။

နှစ်တွေလည်း ပြောင်းကုန်ပြီ။ သူတို့ ရဲ့ အသက်တွေလည်း နှစ်ဆယ့် ငါးထဲပင် ရောက်လာကြပြီမဟုတ်လား။

“အေးကွာ မိန်းမရတဲ့ ကောင်ကရ၊ ကလေးရတဲ့ ကောင်ကရ၊ ငါတို့ ပဲကျန်တယ်၊ ဟား ဟား ဟား”

“မင်းအားကျနေပြီမို့လား၊ သိတယ်လေ”

“မင်းကရော”

“ငါက စိတ်ကူးကိုမရှိသေးတာ”

“မင်းအနေအထားမျိုးဆို ငါယူတယ် ယံချမ်း

“အောင်မာ ဘာဆိုလဲ၊ မင်းလည်း အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ပဲ”

မိုးဝသုန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည် ။

“သူများ သားသမီးယူပြီးရင် တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်မှ ကွ၊ ငါ က အခုမင်းအိမ်မှာ ကပ်နေတဲ့ ကောင်လေ”

မိုးဝသုန်ရဲ့ စကားကြီးစကားကျယ်ကို ယံချမ်းက နှုတ်ခမ်းကြီးရွဲ့ပြ

လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့မှ တူနာငါးသေတ္တာကို ပေါင်မုန့်ထဲသေချာညှပ်ထည့်နေ၏။

“မင်းက ဘာရွဲ့ပြတာလဲ”

“မင်းလခကို စုထားလို့ ငါပြောသားပဲ၊ ရရင် လက်ဖွာဖွာနဲ့ သူဌေးသားလို လျှောက်သုံး ပစ်တာကိုး၊ စုပြီးတိုက်ခန်းဝယ်ပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး မင်းပြောပုံက အခုကိုပဲ ယူစရာမိန်းမရှိ နေတဲ့ ပုံပါလား၊ ရည်းစားပဲ အရင်ထားပါဦးကွာ”

“ဟေ့ကောင် မိုးဝသုန်အတွက် ဒါကမခက်ဘူး၊ သဘောပေါက်”

“မင်း ဘယ်သူ့ကိုချိန်နေတာလဲ”

မိုးဝသုန်က ပြုံးစိစိ စပ်ဖြိုးဖြိုးရပ်နှင့်သာ ကြည့်နေပြီး ဘာမှ ပြန်မပြော။

ရုံးက (Accountant) ကောင်မလေး လေးယောက်က သူ့ကိုဆိုရင် အင်မတန် မျက်နှာသာပေးကြတာ ယံချမ်းရိပ်မိသည်။ ။

ယံချမ်းကိုတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သားမို့ သူတို့ ကလည်း ရှိန်ကြ၊ ဖြူကြသလို ယံချမ်းကလည်း ရုံးရောက်ပြီဆို မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် အပိုစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတတ်ပေ။ သူ အနေတည်လွန်းတာလည်း ပါသည်။ ။

ဝေယံချမ်းသာဟာ ငွေဂုဏ်ရှိပြီး အနေတည်အေးချမ်းသူ၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူဆိုတာ မိုးဝသုန်ကတော့ အတွင်းသိ အစင်းသိပါ။

မိုးဝသုန်သာ ယံချမ်းလို ပိုက်ဆံရှိရင် သူ့လောက်ရိုးသားအေးချမ်းနိုင်ပါ့မလားမသိ။ သူ့ထက်တော့ ကဲမိမှာ သေချာသည်။ ။

“မင်းချိန်တာ မိုးမိုးကျော်လား၊ ရည်မွန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဟား ဟား”

“ငါမသိတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်လား”

“အထင်က ကြီးနေပြန်ပြီ”

“မင်းပဲ မိန်းမယူချင်ပြီဆို”

ပြောမိလို့ လား“

ပြန်မေးပုံက မချို့မချည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် အတူတူသွားလာ ပတ်သက်နေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း
ထဲမှာ တော့ မိုးဝသုန်က ကောင်မလေးတွေနှင့် ပိုမိုသိလွယ်၊ ငြုလွယ်၊ ရ
င်းနှီးလွယ်တာအမှန်။

မျက်နှာပွင့်တယ်ပဲ ခေါ်ရမလား။

ဒါပေမယ့် အကြောင်းသိသွားတဲ့ နောက် နည်းနည်းပြောင်းလဲ
ချင်ကြသည် ။

ဘယ်သူ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးသား၊ ဘယ်သူကတော့ လက်ထောက်
မန်နေဂျာရာထူးဆိုတာ ကွဲပြားသွားတဲ့ အခါမှာ ကောင်မလေးတွေရဲ့ ရ
ည်မှန်းချက်က နည်းနည်းပြန်လှုပ်ချင်သည် ။

ယံချမ်းဖက် ပြန်ယိမ်းချင်တာတွေလည်း ရှိသည် ။

ထိုအတွေ့အကြုံတို့ က မိုးဝသုန်ဆီမှာ အတော်အတန်ရှိခဲ့ပြီမို့ သူ့ဘ
ဝမြင့်မားလာမှ ပဲ သူ့အိမ်ထောင်ပြုမည်ဟု တိတ်တဆိတ် ရည်ရွယ်ထား
လိုက်သည် ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အရာရာပြည့်စုံလှတဲ့ ယံချမ်းရဲ့ ဘဝကို

သူအားကျမိတာအမှန်။

“ဒီခေတ်မှာ ကောင်မလေးတွေက ကွန်ပျူတာဘရိမ်းတွေ ဖြစ်နေပြီကွ”

“မင်းပြောသလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းမသိပါဘူး ယံချမ်းရာ၊ မင်းက အန်တီဖြူပေးစားတဲ့ မိန်းမပဲ အေးအေးဆေးဆေး စောင့်ယူလိုက်၊ အဲဒါပဲ မင်းနဲ့ အိုကေမှာ ”

“ကဲ ဟေ့ကောင် မာမို့ကိုတော့ မင်းမသွားကျပ်နဲ့ နော်၊ အခုတောင် ဟိုစပ်ဒီစပ်လုပ်နေတာ၊ ငါက ငါအရမ်းချစ်တဲ့ မိန်းမတွေ့မှ ယူမှာ ”

သူတို့ စကားပြောနေခိုက်မှာ ပင် မိုးသံက ပိုမိုကျယ်လောင်ကာ တဖြောင်းဖြောင်း အသံမြည်အောင်ပင် မိုးစက်တို့ တရစပ်ကျလာသည် ။

မိုးငွေ့ထဲမှာ မြေသင်းနဲ့ လေးပင် ရှူရှိုက်ရသည် ။

ယံချမ်းက စားစရာတွေ ကြွေပန်းကန်ပြားထဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှလှ ပပ ညီညီစီစီ ထည့်သိုသည် ။

ပြီးလျှင် ဒေါ်လုံးတင်ပင် မခေါ်ဘဲ စားစရာတွေကို ထမင်းစားပွဲဆီ သယ်ကြသည် ။

“အိမ်ရှေ့ကစားပွဲမှာ ထားမှာ မဟုတ်ဘူး လား”

“မင်းသဘောပဲ”

မိုးဝသုန်က လင်ဗန်းကို အိမ်ရှေ့ဆိုဖာဆက်တီဝိုင်းက မှန်စားပွဲရှည် မျောမျောလေးပေါ် အသာချလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဖွင့်ထားတဲ့ တီဗီကို တစ်ချက်ကြည့်၏။

ဘောလုံးပွဲက မစသေး။

ဗန်းချပြီး ကိုယ်ကိုပြန်အမတ်မှာ ဘာရယ်မဟုတ် အိမ်ရှေ့တံခါးဝက မှန်ချပ်ဆီအကြည့် တစ်ချက်ရောက်သွား၏။

ဟာ။

သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံ ပွင့်ဟအံ့သြသွားမိသည် ။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ငြိမ်သက်ရပ်တန့်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

ဘေးတိုက်မကျတကျ ရပ်နေသဖြင့် အနက်ရောက်အပေါ်အောက် ဝတ်ထားတာကိုရော၊ တင်ပါးဖုံးရောက်လှထိအောင် ဆံပင်ရှည်လျားတာရော အသားဖြူဝင်းပြီး ကိုယ်လုံးလေးသွယ်လှပ တာကိုရော အထင်အရှားမြင်နေရပါသည် ။

ဒါပေမယ့် မိုးသသုန်က ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် သိပ်မယုံသဖြင့် ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးပြီး သေချာပြုးပြုထပ်ကြည့်၏။

မမှားပါဘူး။

သူတို့ ရဲ့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိနေသည် ။

ဒါဟာ လူလား။ သူယောင်မယ်လား။

လူဆိုရင် ခြံထဲကို ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ။

“ဟေ့ကောင် ယံချမ်း၊ မြန်မြန်လာကြည့်စမ်း”

နောက်ဖက် လှည့်ခေါ်ချိန်မှာ ယံချမ်းကလည်း ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်လာသည် ။

“ဘာလဲကွ”

“အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟင်”

ယံချမ်းလည်း သူ့လိုပဲ အံ့အားသင့်သွား၏။

မိုးရွာနေသော ညတစ်ညမှာ သူတို့ ခြံဝင်းထဲ တိတ်ဆိတ်စွာရောက်ရှိ
နေသူဟာ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ။

“ထွက်ကြည့်လေ ယံချမ်း”

“ညနေက ကားဝင် လာပြီး ဝင်းတံခါးမပိတ်မိဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာ ပေါ့”

“သူက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“မသိဘူးလေကွာ၊ မေးကြည့်ရမှာ ပေါ့၊ မင်းတို့ ခြံနီးနားချင်းက ဖြစ်
ချင်ဖြစ်မယ်”

မိုးဝသုန်စကားကြောင့် ယံချမ်းက အိမ်သော့ကို သွားယူကာ တံခါးဖွင့်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည် ။

ထိုအခါ ချိန်မ္ဘာ မိန်းကလေးကလည်း ပေါ်တီကိုအောက်ကနေ
ကြွေပြားခင်း ဖိနပ်ချွတ်နေရာ လေးဆီ တဖြည်းဖြည်းလှမ်းလာပါသည်
။

မိုးဝသုန် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အသက်ရှူမှားချင်၏။ သူမသည် ကဗျာ
ဆန်ဆန်နှင့် ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးလေးလို ဖွဖွလေး လှမ်းလာနေတာ။

မှန်ချပ်ကိုဖြတ်ပြီး သူ့အကြည့်တွေက ကောင်မလေးဆီ သွားရောက်
ရပ်တန့်နေသည် ။

မျက်လုံးများကို ခွာမရ။

ယံချမ်းက မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

အေးစိမ့်သောလေက ဖျန်းခနဲ တိုးဝင်လာ၏။

အပြင်ဖက်မှာ အတော်လေးမိုးရွာနေတာပဲ။

ကောင်မလေးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွဲ့ရွဲ့စိုနေတာ မြင်ရသည် ။

တီရှပ်အနက်လေးနှင့် တဖြောင့်တည်း
ကိုယ်တိစကဒ်အရှည်လေးမှာ မိုးရေနှင့် စိုကပ်နေ သည် ။

လှပသော မျက်နှာဝန်းလေးတွေမှာ စိုးရိမ်မကင်းမှုနှင့် သူတို့ နှစ်ဦး
ကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

တည်ငြိမ်သော ယံချမ်းမေးခွန်းအဆုံးမှာ သူမက တုန်ခိုက်နေသော
အသံတိုးလေးနှင့်ဖြေ၏။

“ကျွန်မက ဒဏ္ဍာရီပါ”

“ဘာ”

“ဒဏ္ဍာရီ”

ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာပြင်လှလှလေးကို သူရော ယံချမ်းပါ ငေးမော
သွားရ၏။ ထူအာနီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကိုဖွင့်ပြီး သူမအမည်
ကို ပြောပုံကပင် သူတို့ ကို အံ့အားတသင့် ငေးမောမိစေသည် ။

ပုံပြင်ဆန်ဆန် ရောက်လာသူက ဒဏ္ဍာရီတဲ့ လား။

“မင်း... ဘယ်ကလဲ”

“ရီလေးက မန္တလေးကလာတာပါ”

“ဟေ”

“ဒါ... ဒါ အန်တီဒေါ်ဖြူဖြူဦးတို့ အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ယံချမ်းက သူ့မိခင်နာမည်ကြားလျှင် ခေါင်းလည်း ညိတ်မျက်မှောင်လည်း ကုပ်သွားရသည်။ ။

“တော်ပါသေးရဲ့ ရှင်၊ အန်တီဖြူအိမ် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာလို့”

သူမက ရင်ဘတ်ကလေးဖိကာ စိတ်အေးသွားရပုံဖြင့်ဆိုသည်။ ။

သူမရဲ့ ဟန်ပန်၊ မျက်နှာအမူအရာ၊ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးဟာ မှန်ထဲ တမင်တကာ လေ့ကျင့်ထားသလိုပင် အချိုးကျကြည့်ကောင်းလှ၏။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့်ပြုပါလား၊ ကျွန်မ အရမ်းချမ်းနေပြီ”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းဟာမင်း ဒဏ္ဍာရီပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုံပြင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အမေနာမည် ပြောရုံလေးနဲ့ တော့ မင်းကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့်ပြုလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ မင်းကို အရင်ကလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ငါ့အမေနဲ့ သိတယ်ခင်တယ်ဆိုတာ ဘာအထောက်အထားရှိလို့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်မရှိပါနဲ့ ရှင်၊ ကျွန်မမှာ အဒေါ်စောရေးပေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ပါပါတယ်၊ ဒီမှာ ပါ”

သူမက ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ ထည့်ထားတဲ့ စာရွက်လေး တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးသည်။ ။

အန်တီမဦး...

ကျွန်မရဲ့ တူမလေးရီရီမှာ အခက်အခဲရှိနေလို့ ရန်ကုန်ကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့အလုပ်မရခင်စပ်ကြားမှာ တည်းခိုနေထိုင်ခွင့်ပြုဖို့ အကူအညီတောင်းပါရစေ။

ကျေးဇူးတင် သတိရစွာဖြင့်

မစော

ယံချမ်းက စာကိုဖတ်ပြီး သူမကိုပြန်ကြည့်သည်။ ။

ဒေါ်စော လွှတ်လိုက်တာကိုး။

ဒေါ်စောကိုတော့ ဒီအိမ်မှာ အကြာကြီးနေသွားဖူး၍ ယံချမ်းသိပါသည်။ ။ ရိုးသားပြီး ခင်မင်စရာကောင်းသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပါ။

မာမီက ဒေါ်စောကို အိမ်မှာ အစစအရာရာ စိတ်ချလက်ချ အပ်သွားတတ်သည်။ ။

မာမီ နိုင်ငံခြားသွားရင် ဒေါ်စောပဲ အိမ်စောင့်ထားရစ်ခဲ့တာ များ သည်။ ။

“မင်းက ဒေါ်စောတူမပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ မလိမ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ယုံပါ”

“အေးလေ ယုံတာကဟုတ်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် အခုအိမ်မှာ ငါ့မာမီမရှိဘူးကွ”

“ယံချမ်း နောက်မှ မေးကွာ၊ သူ့ကို အိမ်ထဲခေါ်လိုက်ပါ၊ ကြာရင် သူ အအေးမိပြီး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်ကွ”

“အေးကွာ ဆောရီးပဲ၊ လာ မင်းအထဲဝင်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

သူမက ခြေထောက်လေးကို ဖြည်းဖြည်းလေး လှမ်းနေသဖြင့်

“မင်းခြေထောက် ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ချောလဲပြီး နည်းနည်းနာနေလို့ ပါ”

“ဖြစ်ရမယ်၊ မိုးကလည်း မိထားသေးတယ်၊ နေစမ်းပါဦး မန္တလေးက လာတယ် ဆိုပြီး မင်း အဝတ်အိတ်ကရော”

“ကျွန်မက အဝတ်အစားနှစ်စုံပဲ ပါတာပါ၊ အဲဒါ အလစ်သုတ်ခံလိုက် ရလို့ ”

“ကျွတ်”

ယံချမ်း အတော်စိတ်ပျက်သွား၏။

မိုးဝသုန်ကတော့ သူမရဲ့ စကားလေးတွေကြောင့် ရင်ထဲ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ ကရုဏာသက် နေမိသည် ။

သူမလိုအပ်နေတဲ့ အကူအညီမှန်သမျှ သူ ချက်ချင်းပေးလိုက်ချင်သ ည့် ။

ယံချမ်းကတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး အုပ်ချုပ်နေသူပီပီ သူ့လောက် လွယ်လင့်တကူမယ့်ဘဲ စစ်စစ်ဆေးဆေး မေးမြန်းမြန်းနှင့် သူမကို အကဲခတ်နေပါသည် ။

“မင်းကတော့ ပြဿနာပဲ၊ ကဲလေ လောလောဆယ် မင်းအဝတ်အစားလဲပြီး ကော်ဖီ သောက်လိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတိုင်း ကြာကြာဆက်ရပ် နေရင် ဖျားမှာ ပေါ့၊ မိုးဝသုန် ဒေါ်လုံးတင် သွားခေါ်လိုက်”

သူတို့ အိမ်ကို ညကြီးမင်းကြီး ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာပုံ က ဆန်းနေသည်။ ။

မိုးဝသုန်က နောက်ဖက်ဆားဗင့်ကွာတာမှာ နေတဲ့ ဒေါ်လုံးတင်ကို သွားခေါ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

ဒေါ်လုံးတင်က ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာသောအခါ ရေစိုစက်လက်နှင့် မိန်းမချောလေးကို ဗြုန်းစားကြီး တွေ့လိုက်တာမို့ တအမံတသြဖြစ်နေ ၏။

“ဒီမှာ ဒေါ်လုံး သူက ရီရီတဲ့ ၊ သူ့ကိုခေါ်သွားလိုက်၊ လောလောဆယ် ဒေါ်လုံးအခန်းမှာ ပဲ ခေါ်ထားလိုက်ပါ။ ရှိတဲ့ အဝတ်အစားတစ်စုံပါ ပေးဝတ်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဪ ကော်ဖီလည်း တိုက်ဦး၊ ထမင်းလည်း ကျွေးလိုက်ဗျာ၊ လိုတာအားလုံး လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

ဝေယံချမ်းသာက ညွှန်ကြားလျှင် ဒေါ်လုံးတင်က မျက်တောင်မခတ်ပင် နားထောင်ငြိမ် သက်နေသည်။ ။

ကလေးမလေးကိုလည်း သေချာစူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၏ အသားက လေးက ဝင်းဝါစိုပြေ နုဖတ်နေပြီး ဆံနွယ်မဲမဲအုံ့အုံ့ ခက်ခက်ဖြာဖြာကြီး တွေနှင့် နွဲ့နှောင်းလှပသော ကိုယ်နေဟန်ထား နူးနူးညံ့ညံ့ကလေး။

ဝတ်ထားပုံကလည်း တီရှပ်နှင့် စကဒ်ကလေးသာဆိုပေမယ့် သားနားဝင့်ထည် အဆင့်မြင့် နေတာက အသိသားကြီးပါ။

ဒီလောက် အရောင်လင်းပြီး လှပကျနနေတာကိုကြည့်လျှင် ဒါဟာ ဒေါ်လုံးတင်တို့လို မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ။

သူကလေးဟာ သူဌေးသမီးကလေးလို ဖြစ်နေတာမို့ ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဖက်က မီးသီးလေးတစ်လုံးသာ ထွန်းထားတဲ့ သာမန်အခန်းလေးဆီခေါ်

သွားဖို့ ရာ အားတုံနားနာဖြစ်မိသည်။ ။

ကောင်မလေးဟာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ဘယ်ကဘယ် လို မိုးရေကြီးထဲ ပြုန်းစားခိုင်းစား ရောက်ချလာရသလဲ။

ဤမျှ နတ်မိမယ်လေးပမာ ချောမောနုနယ် သန့်စင်နေသူလေးကို ဒေါ်လုံးတင်နှင့် တစ်ခန်းတည်း နေစေလို့ အမိန့်ချမှတ်တာတော့ မောင် ယံချမ်း လွန်သည် ဟု ထင်မိသည်။ ။

သူ့ရုပ်ရည် သူ့အနေအထားလေးမှ ထည့်မတွက်။

“လာ သမီးလေး”

စိတ်ထဲက အလိုလိုဖြစ်လာသော ချစ်ခင်နှစ်လိုစိတ်နှင့် ဒေါ်လုံးတင် က ခုထိ ယို့ယို့လေး ရပ်နေရှာတဲ့ ချာတိတ်မရဲ့ လက်က လေးတစ်ဖက် ကို အသာဆွဲခေါ်လိုက်ပါသည်။ ။

“ဪ... ဒေါ်လုံး”

ယံချမ်းရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ ကြားလိုဟန် စကားသံကြောင့် ခြေလှမ်း တုန်သွား၏။

“သူ့ခြေထောက်လည်း နာနေတယ်တဲ့ ”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဒေါ်လုံးတင်က ဘာလုပ်တတ်မှာ လဲ ယံချမ်းရာ၊ သွားခိုင်းလိုက်ပါ။ သူ အနေခက်နေပြီကွ”

“ကဲ ကဲ သွားတော့”

မျက်နှာလေးငုံ့ချကာ ဒေါ်လုံး ခေါ်ငင်ရာနောက် ဖြေးညှင်းစွာ လိုက်ပါသွားသော ဒဏ္ဍာရီအား ကြည့်ပြီးနောက် သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်

ယောက် မျက်ခုံးပင့်ပြမိကြသည်။

“မာမီ အိမ်မှာ မရှိပါဘူးဆိုမှ အရှုပ်ထုပ်က
ရောက်လာသေးတယ်ကွာ”

ယံချမ်းက ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးဖွရင်း ညည်းညူလိုက်၏။

“အဲဒါ မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသိဘူး”

အခုနု ဒဏ္ဍာရီထုတ်ပေးတဲ့ စာရွက်ကို မိုးဝသုန်လည်း ခေါင်းချင်းဆို
င် ဖတ်ပြီးပြီလေ။

“သူပုံစံလေးကြည့်ရတာ မဆိုးပါဘူး”

“ဘာမဆိုးတာလဲ၊ မင်းနော် မိုးဝသုန်”

ယံချမ်းက လက်သီးထောင်ပြ၏။

မိန်းမချောလေးတွေဆိုရင် တွယ်ငြိတတ်တဲ့ မိုးဝသုန်က ရယ်ကျဲကျဲ
နှင့်

“ဘာလဲ ငါ ရိုးရိုးပြောတာ”

“မင်းရဲ့ ရိုးရိုးကိုပဲကြောက်ရတာ”

“ဟာကွာ”

“မာမီဆီ ငါဖုန်းဆက်ရမယ်”

“ဘာလို့ လဲ၊ မင်း သူ့ကို သိပ်မသင်္ကာဘူးလား”

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူရောက်လာပုံလေးကလည်း ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်ပဲ”

မိုးဝသုန်ကတော့ အေးဆေးရွှင်ပျစွာပဲ အရယ်အမောမပျက်။ တကယ်တမ်းလည်း မိုးဝသုန်နှင့် တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်ဘူးလေ။

ယံချမ်းကြတော့ တာဝန်ရှိသည် ။ စာကလေးတစ်စောင်လာပြန်နှင့် ညကြီးမိုးချုပ်မှာ မိန်းကလေး အပျိုအရွယ်လေးတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမသိဘာမသိ အိမ်ပေါ်တင် လက်ခံထားရတာ မဟုတ်လား။

တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာရှိခဲ့သော်ဟု သူ့အနေနှင့် တွေးရသေးသည် ။

“ဒဏ္ဍာရီဆန်တာ အရေးမကြီးဘူး ဟေ့ကောင်၊ အကြံအဖန်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မင်းကလည်း ထင်ရက်စရာမရှိပါဘူးကွာ၊ သူက မိန်းကလေးပဲ၊ ငါတို့ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်ရှိနေတာ သူ့ကို ဘာကြောက်စရာရှိလဲ”

“ကြောက်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ”

“သူပုံစံလေးကြည့်ရတာ မိကောင်းဖခင်သမီးပါ၊ ငါ ဒီလောက် လူကဲ ခတ်မည့်ဘူး၊ စိတ်ချ ငါအာမခံတယ်”

ဒီကောင် မိုးဝသုန်တစ်ယောက်ဟာ ကောင်မလေးချောချောမြင်တာ နှင့် အလိုလို စေတနာတွေ ပေါက်နေပြန်ပါပြီ။

ဘေးကနေဝင်ပြီး အာမပင်ခံနေသေးသည် ။

ယံချမ်းကတော့ လုပ်ငန်းထဲမှာ လည်း လူအများ အပြားနှင့် ဆက်ဆံနေရတာ လူတန်းစား မျိုးစုံနှင့်လည်း ထိတွေ့ပြောဆိုနေရတာမို့ သံသယမျက်စိနှင့်လည်း ကြည့်တတ်နေတာ အမှန်။

သူက ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သလို သူများကိုလည်း အင်မတန် ဖြောင့်မတ် မှန်ကန်မှ ကြိုက်သည် ။

အလိမ်အညာ အကွေ့အကောက် အကြံအဖန်ဆိုလျှင် တစ်စက်မှ လက်မခံ။

ဒဏ္ဍာရီဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ သူမသိ။

ဒေါ်စောတို့ မိသားစု အသိုက်အမြိုထဲမှာ ဒီလိုရုပ်ရည်အဆင့်အတန်း ရှိတဲ့ တူမတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဒေါ်စောကိုကြည့်လျှင် အသားညိုညို၊ လူက ပုပျပ်ပျပ်နှာခေါင်းပြားပြားနှင့် ရွက်ကြမ်းရေကျို ရုပ်ရည်မျိုးတွေပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ခံသင့်မခံသင့် မာမို့ကို မေးမြန်းတိုင်ပင် ဖို့ လိုသည် ။

“အေးလေ အဲလိုပုံဖြစ်နေလို့ ကို ပိုပြီး မသင်္ကာတာ”

“ဘာမသင်္ကာစရာရှိလဲ၊ ဒေါ်စောဆိုတာ မင်းတို့ အိမ်မှာ အကြာကြီး နေသွားတဲ့ လူယုံလူရင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဒေါ်စောက တကယ်လွတ်လိုက်တာ ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့ကွာ”

“ဟ သူ့လက်ရေးနဲ့ သူ့လက်မှတ်ကို မင်းမသိဘူးလား”

“ငါဘယ်လိုသိမှာ လဲ၊ မာမိပဲသိမှာ ၊ ဒါကြောင့် မာမို့ဆီ အီးမေးလ် ရေးမယ်၊ ငါ အပေါ်ခဏတက်ဦးမယ် မိုးဝသုန်”

ဝေယံချမ်းသာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှေကားပေါ်သို့ လှစ်ခနဲတက် သွားပါတော့သည် ။

မိုးဝသုန်မှာ တီဗီက စတားစပို့ (Star sport) လိုင်းကို မကြည့်အား သေးဘဲ ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းမှာ ဟိုဖက်ဒီဖက်

ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိသည်။ ။

ဒီကောင်မလေးကိုမြင်တာနှင့် ရင်ထဲသနားမိတာပဲ။

သူ့ခမျာလေး မိုးထဲလေထဲစိုရွှဲပြီး တစ်ယောက်တည်း မဝံ့မရဲရောက်
လာရှာတာ။

ပုံစံလေးက ဖြူစင်အပြစ်ကင်းပြီး အားငယ်နေဟန်ပေါ်သည်။ ။

ယံချမ်းထင်သလို လိမ်ညာဟန်ဆောင်သူလေးမဖြစ်နိုင်။ တစ်ချက်
ကလေး ကြည့်တာနှင့် သူမမျက်လုံးထဲက ရိုးသားမှုကို မိုးဝသုန်က အလို
လို ယုံနေမိတာ။

မှားမယ်ဆိုရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။

သူခန့်မှန်းတာကတော့ ကောင်မလေးဟာ အမှန်တကယ် အခက်အ
ခဲနှင့် ဒုက္ခရှိနေသူလေးဖြစ် မှာ ပါ။

“မောင်ချမ်းရေ”

ဒေါ်လုံးတင်က အိမ်ကြီးဖက်ဆီသို့ အနောက်ဖက်ကနေ ပြန်ဝင်လာ
ပါသည်။ ။

“ဒေါ်လုံး ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

မိုးဝသုန်က ဆီးမေးလိုက်၏။

“မောင်ချမ်းရော သား၊ တော်ကြာ သူကဆူနေဦးမယ်”

“အခု ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ရတယ် ကျွန်တော့်ကိုပြော”

“ကလေးမက ခြေတောက်မှာ ဒဏ်ရာရလာတယ်၊ သူပြောတော့
ချော်လဲတယ်ပြောတာပဲ၊ အဲဒါ သူ့ဒဏ်ရာက သွေးနည်းနည်းထွက်နေလို့
ဒေါ်လုံးပဲ ရှိတဲ့ ပရုတ်ဆီ လူးပေးရမလား”

“ဟာဗျာ... ပရတ်ဆီသွားလိမ်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူ့ကို ဒီကိုပြန်ခေါ်လာခဲ့”

မိုးဝသုန်စကားကြောင့် ဒေါလုံးတင်က ပြန်ဝင်သွားပြီး ဒဏ္ဍာရီကို ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ပြန်ထွက်လာတဲ့ ဒဏ္ဍာရီပုံစံလေးမှာ ရယ်ချင်စရာ။

ဒေါလုံးတင်ဝတ်နေကျ ရင်စေ့လက်စက အင်္ကျီအပွကြီးနှင့် ကီမိုနိုလုံချည်အပွင့်အခက်များ နှင့်။

ဆံပင်တွေမှာ ရေစင်အောင် မသုသတ်ရသေး။

လှတဲ့ ကောင်မလေးများ ဘယ်လိုနေနေ ဘာဝတ်ဝတ်လှနေတာ အံ့ဩစရာ။

ဒေါလုံးတင်ရဲ့ အချိန်းမကျတဲ့ ပွရောင်းရောင်း အဆီအငေါ့မတည့်တဲ့ အင်္ကျီလုံချည်နှင့်ပင် ကောင်မလေးရဲ့ ခမ်းနားသော တော်ဝင်ရုပ်ရည်က ပျောက်မသွားဘဲ ပေါ်လွင်နေသေးသည်။ ။

“မင်း ဒီမှာ ခဏလာထိုင်၊ မင်းဒဏ်ရာက များ လား၊ ပြစမ်း”

သူမက လယ်သာဆက်တီမှာ သွားမထိုင်ဘဲ ဒီဖက်နံရံနားမှာ ကပ်ချထားတဲ့ ရိုးရိုး ဆိုဖာခုံလေးမှာ ပဲ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

သူမရဲ့ လုံချည်လေးကို မရဲတရဲမလိုက်တဲ့ အခါ ခြေမျက်စိနားမှာ သွေးစို့ပေါက်ပြဲနေတဲ့ ဒဏ်ရာကို တွေ့ရ၏။

မိုးဝသုန်က သူမနားက ကော်ဇော်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

“အို အစ်ကို၊ ကန်တော့နော်”

ဒဏ္ဍာရီက အားတုံ့အားနာဟန်လေးဖြင့် ရေရွတ်၏။

“မောင်မိုးဝသုန်ရေ ခဏဟော့၊ ဒေါ်လုံး ရေနွေးကျိုထားတာ မေ့နေတယ်၊ သွားကြည့် လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်လုံးတင်က အခုမှ သတိရသလို အော်ကာ နောက်ဖက်ထဲ ကမန်းကတန်း ပြေးကြည့်လေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ဧည့်ခန်းရဲ့ ထောင့်ကလေးတစ်ခုမှာ သူရယ်၊ ဒဏ္ဍာရီရယ်ပဲ နှစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့သည်။

“မင်းကွာ ဘယ်နားမှာ သွားချော်လဲရတာလဲ”

ဒဏ္ဍာရီက မဖြေ။

ဒီဒဏ်ရာက အိမ်ကထွက်ကတည်းက ရလာတာဖြစ်မည်။ သူမလည်း ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ ခြေထောက်နာတာကိုပင် ဂရုစိုက်နိုင်ခဲ့။

အခု သူမေးတော့ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

သူမခြေဖျားလေးကို ညင်ညင်သာသာ ဆုပ်ပိုင်ကြည့်ရှုတဲ့ ဒီလူကို သူမ ညာလည်း မညာချင် တာအမှန်။

“ဒီလမ်းထဲ ဝင်တုန်းက ချော်လဲတာ”

မတတ်သာ၍ တစ်ခွန်းညာလိုက်မိသည်။

“လမ်းထဲဝင်တာ လမ်းလျှောက်လာတာလား၊ အဝေးပြေးကနေ ဘာကားနဲ့ လာတာလဲ”

“ဟိုတက္ကစီက အိမ်ကိုပတ်ရှာနေလို့ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ကျွန်မကို လမ်းထိပ်နားတစ်ခုမှာ ချသွားတာပဲ”

“မင်းကတော့ကွာ ဖြစ်ရမယ်၊ မင်းငှားတဲ့ တက္ကစီက ဘာကောင်လဲ၊

ကျွတ်”

မိုးဝသုန်သည် မမြင်လိုက်ရတဲ့ ကားသမားကိုပဲ အပြစ်တင်မိသည် ။

ညကြီးမိုးချုပ် ခြံနံပါတ်ရှာမရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့
တဲ့ နေရာ ချသွားရသ လား။

တော်တော်ကိုယ်ချင်းမစာတဲ့ ငနဲ။

မိုးဝသုန်သည် ဘယ်တုန်းကမှ သူစိမ်းမိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့
ခြေဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရမည်ဟု မထင်ခဲ့။

ဒဏ္ဍာရီက အားနာနေပေမယ့် သူကဘယ်လိုမှ မဖြစ်။

သူ့စိတ်ထဲ အောက်ကျတယ်လို့ လည်း မထင်ပါ။

ကောင်မလေးရဲ့ ဒဏ်ရာကို ကိုယ်တိုင်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကာ အရက်ပျံ
နှင့် ပွတ်လိုက်သည် ။

“အား...လား...လား စပ်လိုက်တာရှစ်”

ဒဏ္ဍာရီသည် ယောင်ရမ်း၍ ပင် သူ့ပခုံးကို တွန်းထုတ်မိသည် ။

“ခဏလေး သည်းခံ လိုက်လေကွာ”

သူက သူမမျက်နှာကို မောကြည့်ရင်း ကလေး တစ်ယောက်ကို ချော
မော့သလို အသံမျိုးနှင့် ပြောလေသည် ။

သူ့ရဲ့ အသံက ရီရီထင်တာထက် ပိုမိုနူးညံ့သိမ်မွေ့နေသည် ။

သူမရဲ့ ခြေဖဝါးနုလေးကို သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ဦးက ပယ်ပ
ယ်နယ်နယ် ကိုင်တွယ်ပြီး ဆေးထည့်ပေးနေတာကို ရင်ထဲ မယုံသလို အံ့
ဩကြည်နူးသလိုနှင့် လှိုက်ဖိုအနေခက်မိလေသည် ။

ဒဏ္ဍာရီရဲ့ အနေကျုံ့ရှက်ရွံ့ဟန် မရဲတရဲလေးကပင် မိုးဝသုန် နှလုံး
သားတွေကို လှုပ်ခါယိမ်းထိုးသွားဟေ၏။

အနီးကပ် မော့ကြည့်ရင်းက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်လုံးချင်း
ငြိတွယ်ငြိမ်သက်သွားတာ စက္ကန့်အနည်းငယ်။

ဒဏ္ဍာရီရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပူနွေးလှိုက်ဖိုလာသည် ။

အကြည့်ကို ဘယ်လိုလွှဲရမှန်းပင်မသိတာ။

စူးရှနက်မှောင်သော သူ့မျက်လုံး ညှို့ချက်ပြင်းပြင်းမှာ အမှတ်မထင်
အငိုက်တမိ ဖြစ်သွားမိတာ ရီ ဝင်ခံပါသည် ။

နဂိုကတည်းက ရင်တုန်မပြယ်သေးဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာ။ ဒါပေမ
ယ့် အခုခဏမှာ စိတ်လှုပ်ရှားဖိုနွေးရတာက ဒဏ္ဍာရီအတွက် ဆန်းကြယ်
နက်ရှိုင်းနေသည် ။

မိုးဝသုန်လည်း မရည်ရွယ်ဘဲ အမှတ်မထင် စူးစူးငေးငေးလေး ကြ
ည့်မိသွားတာပါ။

သူမရဲ့ မိုးရေမခြောက်တခြောက်နှင့် အရိုင်းဆန်သော အလှအပတွေ
မှာ သူ သတိလက်လွတ် ငြိတွယ်သွားမိတာ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တဲ့ အခြေအနေကြောင့်လ
ည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

ဒဏ္ဍာရီက တစ်မျိုးသော ရှက်ဝံ့ရှက်နိုး အမူအရာလေးနှင့် မျက်နက်
ဆန်လေးကို သူ့ဆီမှ တခြားတစ်ဖက်သို့ ခပ်စွေစွေလေး ရွှေ့ကြည့်လိုက်
သည် ။

ဤဟန်ပန်လေးကိုပင် အသည်းတယား မချင့်မရဲ ဖြစ်မိသူ က မိုးဝ

သုန်ပါ။

မြင်မြင်ချင်း ငြိတွယ်ချင်သလို နှစ်လိုစိတ်ဟာ သူ့နှလုံးသားမှာ ဆန်းကြယ်စွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ။

သူမဟာ သံလိုက်တုးကလေးတစ်ခုလို သူပေးကပ် ထိချင်စရာလေး ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

“မနာတော့ဘူးမို့လား”

ခြေဖျားလေးကို ပြန်လွှတ်ရင်း ဣန္ဒြေဆယ်ကာ မိုးဝသုန်မေးမိသည်
။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမရဲ့ ဖြေသံလေးက မပွင့်တပွင့်။

“မနက်ဖြန်လောက်ဆို သက်သာသွားမှာ ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုက ကိုမိုးဝသုန်နော်၊ ဟိုအစ်ကို ကြီးက ကိုယံချမ်း ဟုတ်လား”

ဒဏ္ဍာရီက အခုနကြားရသော အမည်နာမတွေကို သေချာအောင် ပြန်မေးလိုက်ပါသည်။ ။

ကြီးစော ပြောပြလိုက်တာကတော့ သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာနှင့် သူ့ဇနီး ဒေါ်ဖြူဖြူဦးတဲ့ ။ ကြီးစော ခေါ်တာက အန်တီမဦးတဲ့ ။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သားတစ်ယောက်သာရှိသတဲ့ ။

အခုဒီမှာ မြင်တွေ့ရတာက သူမထက် အသက်နည်းနည်း ပိုကြီးပုံရတဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်။ ကိုယံချမ်းက အန်တီဖြူဖြူဦးရဲ့ သားဆိုတော့ ဒီကအစ်ကိုကရော။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က မိုးဝသုန်၊ သူက ဝေယံချမ်းသာ၊ ယံချမ်းက အန်တီဖြူတို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပေါ့၊ ကိုယ်က ယံချမ်းရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အလုပ်ကလည်း ယံချမ်းတို့ ကုမ္ပဏီ မှာ ပဲလေ၊ ကိုယ် ယံချမ်းနဲ့ အတူတူလာနေတာ ငါးနှစ်ကျော်လောက်ရှိပြီ၊ ကိုယ်တို့ နေတဲ့ အခန်းတွေက အပေါ်ထပ်မှာ ၊ ဒါပေမယ့် ဒီညအောက်မှာ ဘောလုံးပွဲကြည့်မလို့ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ဒေါ်လုံးတင် အခန်းမှာ ပဲ နေခိုင်းလိုက်တာကွ၊ ယံချမ်းကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့ နော်၊ ဒီကောင်က သဘောအရမ်း ကောင်းတယ်၊ စကားပြောရင်သာ သိပ်မပြေပြစ်တာ၊စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူပါ”

“သူက ရီလေးကို မယုံဘူးပေါ့နော်”

“မင်းက တကယ်ရော ဒေါ်စောတူမဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဒေါ်စောကို ငါလည်း မြင်ဖူးပါတယ်၊ သူက သာမန်ပဲလေ၊ မင်းလို မလှဘူး”

မိုးဝသုန်စကားကြောင့် ကောင်မလေးက ရှက်ပြီးလေး တစ်ပွင့်ခြွေကာ

“ဒါဖြင့် ကြီးစောမှာ ရုပ်ချောတဲ့ တူမ မရှိရဘူးပေါ့”

“မရှိရဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး လေ၊ နည်းနည်းကွာခြားနေတော့”

“ရီရီညာတယ် ထင်နေတယ်ပေါ့”

“တကယ်သာ ဒေါ်စောက အကူအညီတောင်းတာမှန်ရင်တော့ မင်းကို သူတို့ လက်ခံမှာ ပါ၊ ဒီမှာ နေခွင့်ပြုမှာ ပါ”

“ရီလေးကို ကြီးစော ဒီကိုလွှတ်တာပါ၊ အဲဒါကို ယုံပေးပါ”

“ကိုယ်က မင်းစကားကိုယုံပါတယ်”

သူပြောလိုက်ပုံကြောင့် ဒဏ္ဍာရီရဲ့ ရင်မှာ သိမ့်ခနဲ ကြည်နူးသွားမိသ

ည် ။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်လည်း ဒီမှာ ဧည့်သည် ၊ မင်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယံချမ်းပဲ ဆုံးဖြတ်မှာ ”

“ရီ သိပါပြီ၊ ယုံတယ်ဆိုတဲ့ အတွက်လည်း အားရှိသွားပါပြီရှင်”

“မင်းက ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာရှာတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူတို့ နှစ်ဦးသား မိတ်ဆက်ရင်း စကားစမြီလေးတွေပြောနေမိကြ သည် ။

ငြိမ့်ချိတ်သွားတဲ့ မျက်လုံးတွေအကြောင်းကိုတော့ နှစ်ဦးသား မသိ ချင်ယောင်ဆောင်၍ ဖုံးဖွယ်ထားလိုက်ကြသည် ။

မိုးဝသုန်က စကားတစ်ခွန်းပြောတိုင်း သူမမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်သည် ။ ပြီးလျှင် သတိထားပြီး အကြည့်ကို ပြန်လွှဲရ၏။

ဒဏ္ဍာရီကလည်း မလှုပ်မယှက်လေး ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလျက် သူ့အကြည့်အောက်မှာ မဝံ့မရဲနှင့် မနေတတ်သလို ဖြစ်နေပါသည် ။

သို့သော် အိမ်တွင်းဖက်လည်း ထမဝင်သွားချင်။

သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရတာ ရင်ထဲ အားကိုးအားထားတစ်ခု တွေ့ရှိသွားသလိုခံစား ရသည် ။

သူ့မျက်လုံးတွေက ချိုရီပြီး ကြင်နာရိပ်၊ နားလည်ရိပ်တို့ နှင့် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေတာကို ဒဏ္ဍာရီ အင်မတန် သဘောကျနှစ်သက်မိသည် ။

ရီကို သူကြည့်ရှုပုံမှာ အထင်သေးခြင်း၊ နှိမ့်ချလိုခြင်းတွေမပါ။ ကြီး

စောတူမပါလို့ ပြောနေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေက စစချင်းလှမ်းအကြည့်
တုန်းကလိုပဲ နွေးထွေးအသက်ဝင်လှသည်။ ။ လုံးဝပြောင်းလဲမသွား။

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အထောက်အထားစာရွက်တွေရော အလစ်သုတ်ခံရတဲ့ အထဲ
ပါသွားပြီလား”

“အင်း ပါသွားပြီပေါ့၊ ဒေါ်ကြီးစော ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်လေးကို
တောင် ပိုက်ဆံအိတ် ပေါက်စလေးထဲ ထည့်ကိုင်ထားမိလို့ သာပေါ့၊ နို့မို့
ဆို သက်သေပြစရာတောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီစာသာပါမလာရင်
ကိုယ့်ချမ်းက ရီလေးကို မောင်းထုတ်မှာ ပဲ ထင်တယ်နော်”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ သူ့ပုံကသိသာပါတယ်”

“ဒဏ္ဍာရီအထင်လွဲနေပြီ”

“ရီလေးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ရီလေးပဲခေါ်ပါလား”

“ယံချမ်းသည် စည်းကမ်းရှိပြီး တိကျတာပါ ရီလေးရဲ့ ၊ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ”

သူ့ရဲ့ ရီလေးရဲ့ ဆိုသော ပြောဆိုပုံလေးကြောင့် ဒဏ္ဍာရီ နှုတ်ခမ်း
လေးတွေ ပြီးသွားရသည်။ ။

“ရီလေးက ဒီအိမ်ကိုပဲ အားကိုးတကြီးလာခဲ့တာပါ၊ ကိုယ့်ချမ်းသာ နှင်ထုတ်လိုက်ရင် ဘယ်မှ သွားစရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်ချမ်းရဲ့ အမေက ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်၊ ဘယ်တော့ပြန်လာ မှာ လဲ”

ဒဏ္ဍာရီက တစ်ခါတည်း မေးမြန်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

သူမအနေနှင့်က ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် အသိဆုံးလေ။ လောလောဆယ် ဒီအိမ်မှာ ခိုနားခွင့် ရမှ ကိုဖြစ်မှာ။ ။

နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်လို့ က မဖြစ်သေး။

“မင်းကို နှင်ထုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ချနေ၊ ယံချမ်းမာမီက စင်ကာပူသွားနေတာ၊ နှစ်လုံးလလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်တင်ထင်ကွ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အခု ဒီအိမ်မှာ ကိုမိုးဝသုန်နဲ့ ကိုယံချမ်းပဲရှိတာပေါ့”

“ဒေါ်လုံးတင်လည်း ရှိတယ်လေ၊ မင်းအဖော်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သဘောကောင်းတယ်နော်”

ဒဏ္ဍာရီသည် သူစိမ်းတို့ အလယ်မှာ မျက်နှာငယ်နှင့် ခိုးကိုးရာမဲ့သော အခြေအနေနှင့် ရောက်လာရသူပါ။

ခံပြင်းနာကြည်းမှုတွေက နှလုံးသားမှာ ဗရပွ။

မွန်းကြပ်ကြေကွဲလျက် ဆောက်တည်ရာမဲ့နေသော ထိုခံစားချက်တို့ကို အခုခဏလေးမှာ မှ သူမမေ့လျော့ကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးနေမိတာဖြစ်သည်။ ။

အားပေးတတ်သော ကိုမိုးဝသုန်ကို ရင်ထဲမှာ ကျေးဇူးများစွာ တင်မိပါသည်။ ။

မြူးပျံ့နှင့် စူးရှသောသူ့အကြည့်များကြောင့် လူက အသက်ရှူမှားကာ ရင်ခုန်သံတွေလည်း မြန်ဆန်နေရသည်။ ။

ရီလေး ဒီအသက်ဒီအရွယ်ထိ ခုလိုမျိုး ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့

မှာ ရှက်ရွံ့ရင်ဖိုပြီး ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မရှိဖူးသေးပါ။

စကားပြောရင်းက တစ်ချက်တစ်ချက် တမေ့တမောဆန်ဆန် စူးစူးနစ်နစ် ပျော်ဝင်ငေးမော သော အကြည့်များကြောင့် မိန်းကလေးပီပီ စိတ်ထဲသာယာမိတာအမှန်။

“သဘောမကောင်းတာက ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား”

“အံ့မယ် ကိုမိုးဝသုန်က ဒီလောက် စိတ်ရှည်သဘောထားကောင်းတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဒါဆို စိတ်ပုတ်တာက ဟိုကောင်ယံချမ်းတစ်ယောက်ပဲ”

ထိုအခိုက်မှာ လှေကားကပြန်ဆင်းလာသော ဝေယံချမ်းသာက

“ဟ... သူက ဒီလိုဘယ်လိုပြန်ရောက်နေတာလဲ”

“မနေတော့ဘူး၊ ပြန်မယ်တဲ့ ကွ”

“အို... မဟုတ်တာ”

“အသာနေစမ်းပါ ရီလေးရာ၊ ကျွတ် သူက မင်းပြန်ခိုင်းမှာ စိုးရိမ်နေတာ ယံချမ်း”

ယံချမ်းက မိုးဝသုန်ကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်သည်

။

သူ တအောင့်ကလေး အပေါ်တက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ပဲ မိုးဝသုန်က ကောင်မလေးနှင့် တရင်းတနှီး စကားလက်ဆုံတွေ ကျပစ်လိုက်ပြီ။

ဒီကောင်က ဒါမျိုးမှာ တော့ အတော်စိတ်ချရတဲ့ ကောင်။ မိုးဝသုန်က

လည်း ယံချမ်းရဲ့ အကြည့်ကို ရိပ်မိသည်။ ။

“သူ့ဒဏ်ရာသွေးထွက်နေလို့ ဆေးထည့်ပေးနေတာ”

“ဟုတ်လား”

ယံချမ်း ခေါင်းဆတ်ပုံက မင်းစေတနာတွေ ငါသိပါတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံ။

မိုးဝသုန်က စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ

“မင်းမာမီက ဘာတဲ့ လဲ၊ စကားပြောလို့ ရရဲ့ လား”

အိမ်မှာ အင်တာနက်ချိတ်ဆက်ထားတာမို့ ယံချမ်းက မိဘတွေနှင့် အမြဲစကားပြောနေကျ၊ ဆက်သွယ်နေကျ။ ညတိုင်းလို ကွန်ပျူတာရှေ့ ရောက်သွားတတ်သူပါ။

“ရတယ်၊ မာမီတို့ လည်း ဧည့်ခန်းမှာ ပဲ တီဗီကြည့်နေကြတယ်”

ယံချမ်းက Web com ကင်မရာကနေ သူ့မိသားစုကိုတွေ့ဆုံစကား ပြောခဲ့ရဟန်သူသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးဝသုန် စိတ်ချမ်းသာသွားရကာ

“မင်းမာမီက လဘက်ခံတယ်မို့လား၊ သူ့ကို ဒီမှာ နေခွင့်ပေးလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

ယံချမ်းက ခေါင်းညိတ်သည် ။ မာမီက သဘောကောင်းပြီးသားမို့ ဒေါ်စောတူမလာ တည်းခိုမယ်ဆိုတာကို အလွယ်တကူပဲ လက်ခံပါသည် ။

မာမီတို့ က တစ်ပါးသူကို ကူညီစောင့်မဖို့ ဘယ်တော့မှ လက်မနှေးတတ်။

သားပဲကြည့်စီစဉ်လိုက်ပေါ့၊ ဒေါ်စောတို့ မိသားစုတွေက ရိုးသားကြ

တယ်ဟု မာမိကဆိုသည်။ ။

“ဝမ်းသာစရာကြီးပဲ၊ ကဲ ဒဏ္ဍာရီ မင်းအလုပ်ရတဲ့ အထိ ဒီမှာ နေလို့ ရပြီ”

မိုးဝသုန်က သူ့ကိစ္စလိုပဲ စိတ်ပါလက်ပါကြီး တက်ကြွနေသည်။ ။ ဒဏ္ဍာရီထံ လှည့်ပြောလိုက်ဟန်ကပင် မျက်နှာကြီးက အပြုံးလှိုင်းလှိုင်းနှင့် ချုံမြနေလေသည်။ ။

ယံချမ်းသည် မိုးဝသုန်အမူအရာကို နည်းနည်းတော့ အမြင်ကပ်သည်။ ။

ဘယ်ကဘယ်လို အိမ်ကို ရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ သူစိမ်းကောင်မလေးအပေါ် ဒီလောက်ဖော် ရွှေသဘောကောင်းနေစရာလိုလို့ လား။

ဒီကောင် နည်းနည်း အိုဗာဖြစ်နေသည်။ ။

“နေခွင့်ပြုတယ်ဆိုပေမယ့် မင်းကောင်းကောင်း နေပါ၊ ငါ့မာမိက မင်းကို မတွေ့ဘဲ ငါ့စကားကြောင့် လက်ခံတာနော်၊ မင်းဒီမှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်ရင်တော့ ငါ အချိန်မရွေးနှင့်ချ မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထား”

ယံချမ်းရဲ့ သတိပေးစကားကြောင့် ဒဏ္ဍာရီက မျက်နှာလေးငယ်သွားသလို မိုးဝသုန်လည်း မျက်နှာပူ အားနာသွားရ၏။

ယံချမ်းက အားမနာ။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို သဘောမနောကောင်းတယ်ထင်ထားတာမို့ ဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောထွက်တာကို သူအံ့အားသင့်ရသည်။ ။

“မိုးဝသုန် ဘောလုံးပွဲစနေပြီကွ၊ ကြည့်စမ်း လွတ်ကုန်တော့မယ်၊

ဟိုကောင်မလေး မင်းသွားလို့ ရပြီ”

မိုးဝသုန်ကို တီဗီရှေ့ဆွဲခေါ်လာရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာ ဒဏ္ဍာရီကို လည်း ပြောလိုက်၏။

ဒဏ္ဍာရီက ခြေထောက်လေးဖွန်းရင်း မီးဖိုခန်းရှိရာ အနောက်ဖက် ထဲ ဝင်သွားပါသည်။ ။

မိုးဝသုန်သည် သူမကျောပြင်လေးကို တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တရင်းတနှီး သံယောဇဉ်တစ်မျိုး အခံရှိပြီးသားလိုလို ခံစားရ လေသည်။ ။

ဒဏ္ဍာရီသည် မိုးဝသုန်အတွက် အမှန်ပင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ။

★

အိမ်ရှေ့က ခမ်းနားသော နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးရဲ့ အနောက်မှာ တစ်ဆက်တည်းလို တည်ရှိသော ဆားဗင့်ကွာတာဆန်ဆန် သာမန်တိုက်ခန်းအကြမ်းထည်လေးမှာ မီးမှိန်မှိန်လေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ။

ဒေါ်လုံးတင်က အခန်းကို ရှင်းထားသော်လည်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်အဟောင်းများ၊ ဖျာနှင့် ပရိဘောဂအဟောင်းအမြင်းများ၊ အိမ်သုတ်ဆေးပုံများ၊ ပန်းအိုးများ၊ ခြံထဲသုံး စိုက်ပျိုးရေး ပစ္စည်းများ၊ ကားနှင့်ပတ်သက်သော တာယာအဟောင်း၊ ကားပစ္စည်းအဟောင်းများ၊ ကြိုးတန်းနှင့် အပြည့် လှမ်းထားသော အဝတ်အထည် ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ ဖျာစသဖြင့် အိမ်ထောင်သိမ်း အလုပ်သမား အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းတွင် ပျံ့ကြဲနေသော ပစ္စည်းတွေက တစ်ပုံတပင်။

ဒဏ္ဍာရီသည် အဲကွန်းနှင့် အေးစိမ့်ကာ လိုက်ကာများ ဖားဖားဝေလျက် ပါကေးအပြည့် ခင်းထား သူမရဲ့ အခန်းကျယ်ကျယ်လေးကို ပြန်မြင်ယောင်သည်။ ။

မနေ့ညက ဟိုအခန်း ဒီည ညဉ့်နက်နက်မှာ တော့ မမျှော်လင့်သော ဤအခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။

ကံကြမ္မာရဲ့ စေစားရာတွေကို သူမ အံ့သြနေမိသည်။ ။

ဒေါ်လုံးတင်က နံရံထောင့်က ကွပ်ပျစ်လေးမှာ သူမ အတွက် ဝှမ်းကပ်ပုံစံ မွှေ့ရာအပါး အပြာရောင်လေးတစ်ခု ခင်းပေးသည်။ ။

ခေါင်းအုံးစွပ်ဖြူဖြူနှင့် ခေါင်းအုံးအသန့်တစ်လုံးစား၊ စောင်တစ်ထည်လည်း ပေးသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်အိပ်စာခြင်ထောင်အဖြူလေး။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် အင်ပြေပါသည်။ ခြင်လည်း မကိုက်ပဲ သက်တောင့်သက်သာ အိပ်စက်နိုင်သည်။

သို့သော် ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာဟာကြီးနှင့် ဒဏ္ဍာရီ အိပ်မပျော်နိုင်ပေ။

အရင်ကရခဲဖူးသော ဖေဖေရဲ့ နွေးထွေးသော မေတ္တာတရားနှင့် ဂရုစိုက်အလိုလိုက်မှုတွေကို ပြန်သတိရတမ်းတမိသလို ဒေါ်မူယာစိုးရဲ့ ကောက်ကျစ်သော မျက်လုံးအကြည့်များကိုလည်း ပြန်မြင်ယောင်သည်။

အထူးသဖြင့် သူမကို မတရားကြံစည်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော ဦးနေစိုးရဲ့ ရုဗ္ဗက်ခိုးတက်နေသော အမူအရာကြီးနှင့် အားခနဲအော်ကာ လဲကျသွားပုံတို့ ကို စိုးတထိတ်ထိတ် ပြန်တွေးတောနေမိ၏။

ဘုရားသိကြားမလို့ သူ့လက်က လွတ်ခဲ့ပေမယ့် သူသေများ သေသွားသလားဟု လည်း နောက်ဆံတင် ထိတ်လန့်နေမိသည်။

ဒီအိပ်ရာနှင့် ဒီအခန်းမှာ လည်း နေလို့ နေသားမကျသေးဘဲ ဟိုဖက် ဒီဖက် ဘယ်ညာလူးလွန့် နေမိသည်။

ဒေါ်လုံးတင်ကတော့ တခူးခူး အသံပေးကာ အိပ်မောကျနေပြီ။

ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ ဘောလုံးပွဲကြည့်ကောင်းနေဆဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒဏ္ဍာရီအာရုံမှာ တော့ မန္တလေးက အိမ်ကြီးနှင့် သူမရဲ့ ကြုံလာရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေမိလျက် ရှိလေသည်။

ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီးနောက် ချည်သားဂါဝန်ပန်းရောင်နုနုလေးကို ဝတ်ကာ ဒဏ္ဍာရီက မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်လျက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခေါင်းဖြိုးနေပါသည်။ ။

သူမရဲ့ ပင်ကိုယ်ဆံပင်သားကပင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသန်စွမ်းသည်။ ။ သူများ တကာတွေ့ ဆံပင်ကို ဆေးရောင်စုံတွေ ဆိုးကာဟိုက်လိုက် (High Light) ဖောက်တာတွေ ခေတ်စားနေချိန်မှာ ရီလေးကတော့ သူ့ရဲ့ ပိတုန်းရောင်မှောင်မှောင်နှင့် ပျော့ပျော့စင်းစင်း အုပ်ခဲအိတုန်နေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးကိုသာ အမြတ်တနိုးတန်ဖိုးထားနေဆဲပါ။

ခေတ်မမီဘူးလို့ ဆိုချင်လည်း ဆို။

သဘာဝဆံပင်အရောင်လေးကိုသာ ဒဏ္ဍာရီက နှစ်သက်၏။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကို အဖျားမှာ ညီညီတိတိလေးပဲ သူမ ကြိုက်သည်။ ။ အချွန်အမျှင်တွေ တူးစတက်၊ သရိုးစတက်တွေ မကြိုက်သလို စပရိန်ကောက်ရေစိုအကောက်တွေလည်း မနှစ်သက်။

သူမရဲ့ ဆံပင်ဟာ ဖြောင့်စင်းပြီးသားမို့ ဖြောင့်ဆေးနှင့် ဖြောင့်ဖို့ လည်း မလိုအပ်ဘူးဟု ယူဆသည်။ ။

ရှေ့ဖက်နဖူးပေါ်ချထားတဲ့ ဆံယဉ်စမျှင်မျှင်လေးတွေကိုသာ ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်မှာ မှန်ကြည့်ပြီး တိချင်တိသည်။ ။ နောက်ဖက်က တင်ပါးဖုံးလှအောင် ရှည်လျားနေသော ဆံပင်တွေကိုတော့ ဘယ်တော့မှ တိုတို

ညှပ်မပစ်။

ဒဏ္ဍာရီရဲ့ အရပ်က ငါးပေငါးလက်မရှိပြီး ကိုယ်အလေးချိန်က ပေါင်တစ်ရာ့တစ်ဆယ်မို့ ဂါဝန်ပဲဝတ်ဝတ်၊ ဘောင်းဘီပဲဝတ်ဝတ် အချိုးကျကြည့်ကောင်းသည် ။

ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လျလျလေးမှာ အပိုအလိုမရှိဘဲ ပန်းပုရုပ်ထုလေးလို သူ့နေရာနှင့်သူ လှပသေသပ်ပြီး ကောက်ကြောင်းလေးက နွဲ့နှောင်းသည် ။ အသားအရေကလည်း ဖြူနုဝင်းဥနေတာမို့ ဒဏ္ဍာရီဆိုသော မိန်းမချောစာရင်းဝင်လေးပါ။

ဗတာမင်အီးလိမ်းဆေးကို ရီလေးက ဆံပင်လေးတွေ ရှေ့ဖက်ဆွဲယူပြီး သေချာဖွဖွလိမ်း နေသည် ။

ဆံပင်သား ကောင်းမွန်အောင်တော့ သူမက ဂရုတစိုက် ပြုစုယူလာတတ်သည် ။

သူမ ဤသို့ အေးအေးလူလူ ချမ်းမြေ့စွာရှိနေသော ညနေခင်းမှာ မထင်မှတ်သော တံခါးတွန်းဖွင့်သံတစ်ခုက ပေါ်ထွက်လာ၏။

နောက်ဖက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိစဉ်...

“ဟင်.... နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ ဦးနေစိုး”

“ဟိုဟာပါ၊ ရီရီအခန်းမှာ မီးလုံးကျွမ်းသွားတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာ”

ကောင်မလေးက အသံမာမာနှင့် လှမ်းမေးသဖြင့် နေစိုးက ပြုံးကျဲကျဲလုပ်ကာ အကြောင်းပြ လိုက်သည် ။

ထိုသို့ စပ်ဖြီးဖြီးလုပ်တတ်သော အမူအရာကို ရီလေးအမုန်းဆုံးပင်။

“ဘာမီးလုံးမှ မကျွမ်းဘူး၊ ကျွမ်းလည်း ရှင်လာကြည့်စရာမလိုဘူး၊
နောက်တစ်ခါ ကျွန်မ အခန်းထဲကို ဘာကြောင့်မှ ဝင်မလာပါနဲ့ ”

သူ့ထံ စူးစူးရဲရဲကြည့်လျက် ပြတ်ပြတ်သားသား
ပြောလိုက်ဟန်ကြောင့် နေစိုး အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရ၏။

ဘယ့်နှယ် တစ်အိမ်တည်းအတူတူမိသားစုလိုနေကြတာကပဲ။

ဒဏ္ဍာရီက မာနကြီးပြီး သူ့ကို မတူမတန်သလို ဆက်ဆံတာကို
နေစိုး ခံရခက်လွန်းသည် ။

“ဘာကြည့်တာလဲ၊ ရှင်အခုထွက်သွား”

“ကိုယ် ရီရို့ကို ဘာလုပ်လို့ လဲ”

“အောင်မာ စကားက ရှည်နေသေးတယ်၊ သွားဆိုသွားလိုက်တော့”

“နေရင်းထိုင်ရင်း ကိုယ့်ကိုမြင်တာနဲ့ စိတ်တိုနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ မြင်ကိုမမြင်ချင်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ ရီရို့ကို သဘောကျတယ်”

“ဘာ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ၊ မိသားစုတွေပဲဖြစ်နေကြပြီ”

“ရှင်အပိုတွေလာမပြောနဲ့ ”

“ရီရီက ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်လေးဘာလေး ဆက်လုပ်
ပဲနေသေးသည် ။

ဒဏ္ဍာရီသည် မှန်တင်ခွဲမှာ ထိုင်နေရာက ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်ပြီး

“ရှင်စကားပြောတာကြည့်ပြော ဘာချစ်ဖို့ ကောင်းတာလဲ၊ ရှင့်ဘာ သာသွားသေလိုက်”

“ဟ... စွာလှချည်လား”

“ရှင်နဲ့ အပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

သူမ မုန်းတီးခါးတီးစွာ မေးလိုက်သည်။

နေစိုးသည် မျက်နှာပျက်လည်း တစ်ခဏသာ။ ပြီးလျှင် ငြိတိတိစပ်ပြီးပြီးရပ်က ပြန်ဖြစ်လာ ပါသည်။

ဘယ်လိုပြောပြော နာလည်း မနာတတ်။

ငါ့နှယ် ဘယ်လိုလူစားတွေနဲ့ လာတွေ့နေပါလိမ့်။

တစ်အိမ်တည်း အတူတူနေစေတဲ့ ဖေဖေကိုပဲ ဒေါသကဖြစ်ချင်သည် ။ ဒဏ္ဍာရီဘာသာဆိုလျှင် ဒီလိုဆက်ဆံရေးခက်ပြီးမုန်းတီးစရာကောင်း တဲ့ လူစားမျိုးတွေနှင့် ဘာမှ ဆက်ဆံပတ်သက်စရာမလို။

“ရီရီက မပတ်သက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်က ခင်မင်ချင်တယ်လေ”

“ဖေဖေ နေရာပေးထားတယ်ဆိုပြီး ရောင့်တက်မလာနဲ့ နော် ဦးနေစိုး၊ ကျွန်မလက်က ပါးမရွေးဘူးနော်”

နေစိုးက သူမကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား စုန်ဆန်ကြည့်နေမိသည်။

တံခါးဝကနေ ပြန်မလှည့်နိုင်။

သူမစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောနေပုံလေးကပင် သူ့စိတ်တွေကို ပိုထိုးဆွ နေသလိုခံစားရသည်။

ရုပ်ကလေးနှင့်မှ မလိုက်အောင် မောက်မာခက်ထန်လှပါလား။

ဒီလိုမောက်မာရိုင်းပျတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို မှတ်လောက်သားလောက်
အောင် ပညာပေးလိုက် ချင်စိတ်နှင့် နေစိုး အူယားနေသည်။ ။

မခံချိုမခံသာဖြစ်ပေမယ့် ဘာမှ မခံစားရသလို နေစိုးက ရယ်သွမ်း
သွေးလိုက်သည်။ ။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ ပါးမရွေးဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“နားမလည်ဘူးလား၊ ပါးကျိုးချင်လို့ လား၊ ဟုတ်လား”

“ရီရီ ရိုက်ရက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ခံရဲပါတယ်”

တကယ့်ကို မျက်နှာရှူး။

အခန်းဝကနေ လှည့်မထွက်ဘဲ ခုထိ ပေကပ်ရပ်နေတုန်း။

“ကျွန်မ ဒေါသထွက်အောင် မလုပ်နဲ့ နော်”

သူမ တကယ်ပါးတီးပစ်ချင်နေပြီ။

ဒီလူကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတိုင်း ဒဏ္ဍာရီ အော်ဂလီဆန်ရွံ့မုန်းမိသ
ည်။ ။

သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးကို ရင်ထဲ ခုထိအခဲမကျေ။ ဒေါ်မူယာ
စိုးက ဖေဖေကို ဖျားယောင်းပြီး အရကြံအပိုင်ဖမ်းသလို မောင်တော်စပ်
ပါတယ်ဆိုပြီး နေစိုးကိုပါ သူမတို့ အိမ်ပေါ်တင်လာခဲ့သည်။ ။

ဒီလောက် လူပါးဝတဲ့ သူကို ဘယ်နေ့ ရီရီအကြောင်းပြမိမလဲ မသိ
ချေ။ စိတ်တွေကို အတော်ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ။

ဖေဖေက အမွေမခွဲပေးသေးတော့ ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းလည်း ဆင်းမ
သွားနိုင်။ ဖေဖေကို သူစိမ်းတွေလက်ထဲ မထားခဲ့နိုင်တာလည်း ပါပါသ
ည်။ ။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်တွေ တပါးသူတွေ လက်ထဲလည်း အရော

က်မခံနိုင်။

သူတို့ မောင်နှမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အကြံအစည်က ဘာလဲဆိုတာ ဒဏ္ဍာရီ ကောင်းကောင်း သိနေသည်။

ဖေဖေ့ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ဒီအိမ်မှာ အိမ်ကြီးရှင်လို အကျော့သား လာနေကြတာ။

ဒီကြားထဲမှာ နေစိုးက မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး သူမကို ပရော်ပရီ သွေးတိုးစမ်းချင်းသေး သည်။

“ရိုက်ချင်ရိုက်လေ”

သူက ပါးပြင်ကိုထူးပေးနေသေး၏။

“မရိုက်ရဲဘူးထင်နေသလား”

သူမ လက်ကိုမြှောက်ကာ ရိုက်ဖို့ ရွယ်လိုက်စဉ်

“မောင်နေစိုးရေ”

အပြင်ဖက်ကနေ ဒေါ်စောအသံကို ကြားရ၏။

နေစိုး အပေါ်ထပ်တက်သွားတာ မြင်လိုက်သဖြင့် မီးဖိုချောင် လုပ်လက်စအလုပ်တွေ ထားရစ်ခဲ့ပြီး လိုက်တက်လာတာ။

အခြေအနေလာကြည့်တာ။

အခုတော့ ထင်တဲ့ အတိုင်းပင်။

နေစိုးက သမီးလေးဒဏ္ဍာရီအခန်းထဲ ခေါင်းပြုကာ တစ်ကိုယ်လုံးဝင်တော့မတတ် ဖြစ်နေ တာတွေ့ရသည်။

ဒါကြောင့် နောက်နားကပ်ကာ အကျယ်ကြီးခေါ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“ဟာ”

သူ့နောက်ပါးသို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာတဲ့ ဒေါ်စောကို နေစိုးက မ
ကျေမနပ် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ။

“ဘာလဲ အဒေါ်ကြီး ဘာကိစ္စလဲ”

“ညနေစာ ထမင်းစားတော့မလား မေးတာပါ”

“မစားသေးဘူး၊ သွား သွား ထမင်းစားဖို့ လာလာမခေါ်နဲ့ ၊ စားချင်ရ
င် ကျုပ်ဘာသာ လာခဲ့မယ်၊ ကြားလား”

နေစိုး ဒီလိုဟောက်လိုက်ပေမယ့် ဒေါ်စောက လှည့်ထွက်မသွား။

“ဒေါ်ကြီးစော ဝင်လာခဲ့”

“အေး...အေး”

ဒဏ္ဍာရီ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ အတော်ပင်ဖြစ်သွားပါ၏။ နေစိုးက အ
ခန်းဝကနေ မဖယ်ပေးချင်သလို ဖယ်ပေးလိုက်ရသည်။ ။

“ဒုန်း”

ဒေါ်ကြီးစော အခန်းထဲရောက်တာနှင့် ဒဏ္ဍာရီက အခန်းတံခါးကို ဒု
န်းခနဲ အသံမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“ဟဲ...ဟဲ့ ဖြည်းဖြည်းလေ”

“မဖြည်းနိုင်ဘူး၊ ဒေါ်ကြီးစောရဲ့ ၊ အဲဒီနှာဘူးကို ရီရီပါးရိုက်မိတော့မ
လို့ ”

“မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ တော်ကြာ သမီးဖေဖေနဲ့ ပြဿနာတွေ တက်
နေပါ့မယ်”

“သူ့အချိုးကို ရီရီ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး သိလား”

“သမီးဖေဖေနဲ့ တိုင်ပြောပေါ့”

“အခန်းထဲထိ ဝင်လာဖို့ ကြံနေတယ် တွေ့လား”

“အေးပါ၊ ကြီးစောမြင်ပါတယ်”

“ဖေဖေကလည်း ရီလေးကို ဦးနေစိုးနဲ့ သဘောတူချင်နေတယ်”

“အေး...အဲဒါပဲပြောမလို့ ”

“ဒီလိုဟာကြီးတော့ သေတောင် မယူသေးဘူး၊ ဟွန်း”

“မနေ့က မမူယာက သမီးအဖေကို အဲဒီကိစ္စ တိုက်တွန်းနေတယ်”

“ဘာရယ်”

“မောင်လေးနဲ့ သမီးကိစ္စ စီစဉ်ပေးချင်တယ်တဲ့ ”

“အောင်မာ သူကပဲ ရာရာစစ”

“သူကတော့ ခွဲနဲ့ပြီး နားသွင်းနေတာပဲ”

“ဖေဖေက ဘာပြောလဲဟင်”

“ရီလေးနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်မယ်တဲ့ ၊ သူပဲအဖေ သူပဲအမေလိုဖြစ်ခဲ့
တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမှာ ပဲတဲ့ ”

“ဖေဖေက ဒီလိုပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ဖအေကိုတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ရီလေးရယ်၊ တော်ကြာ
ငရဲငအုံတွေကြီးနေပါမယ်၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးပဲ၊ အလိမ္မာသုံးပြီး ငြင်း
ပေါ့ကွယ်”

“အမယ်လေး ဒီလိုဟာတွေက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး သွင်းငြင်း

လို့ ရမယ်ထင်နေလား၊ ပက်ပက်စက်စက်ကို ပြောပစ်မှ ရမှာ ”

“သမီးရယ်”

ဒေါ်ကြီးစောက ညည်းညူလိုက်သည် ။ ဒီအိမ်မှာ အိမ်ထောင်ထိန်း လုပ်လာတာ ကြာပြီဆို တော့ ဒေါ်စောက မိသားစု အတွင်းရေးတွေအား လုံးလိုလို သိနေသည် ။ ကိုယ်တိုင်လည်း မြင်နေကြားနေရသည် မဟုတ် လား။

ဖေဖေ တစ်နေ့ ဒီလိုပုံစံတွေ လုပ်လာမယ်ဆိုတာကိုသာ ကြိုသိခဲ့ရင် ဒဏ္ဍာရီ အစကတည်းက ဖေဖေနှင့်လိုက်လာခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။

ဖေဖေနှင့်မေမေ လမ်းခွဲပြတ်စဲကြတုန်းက ဒဏ္ဍာရီသိပ်ငယ်သေးသ ည် ။

အမှားအမှန်ကိုလည်း ခွဲခြားနားမလည်သေးပါ။

မိဘတွေ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြတဲ့ အခါ တကယ်တမ်း အနစ်နာခံစ တေးကြရတာက သားသမီးတွေရဲ့ ဘဝပဲဆိုတာ အခုမှ ပဲနားလည် သိမြင် တတ်လာခဲ့သည် ။

မိခင်မေတ္တာမဲ့စွာ ကြီးပြင်းလာရသောဘဝကို ဒဏ္ဍာရီခံစားနာကျင် တတ်ခဲ့ပြီလေ။

သို့သော် အထီးကျန်ဖြစ်နေသော ဖခင်ကြီးအား အပြစ်မမြင်ရက်ခဲ့ပါ ။ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲကြတာဟာ သူတို့ အပြစ် မှ မဟုတ်တာပဲဟု ဖြေသိမ့်နားလည်ပေးခဲ့သည် ။

ယခုတော့ ဖေဖေက ဒဏ္ဍာရီလုံးဝမထင်မှတ်သောကိစ္စကို ရုတ်တရက် အကောင်အထည် ဖော်လာခဲ့သည် ။ ဖေဖေပိုင်တဲ့ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင်တစ်ခုမှာ ဒေါ်မူယာစိုး ရောက်လာကတည်းက ရီရီ စိတ်ထင့်ခဲ့

တာပဲ။ ထိုမိန်းမကြီးရဲ့ ညှို့မြှူသောမျက်လုံးနှင့် မာယာပါသောအပြုံးကို လုံးဝကြည့်မရခဲ့။ ဖေဖေကို သူဆက်ဆံပုံကလည်း ပျစ်ချွဲချွဲနှင့် ပုံမှန်မဟုတ်။

သိပ်မကြာခင်ပဲ ဖေဖေ သူ့ရဲ့ မာယာပရိယာယ်အောက်မှာ ကျဆုံးနစ်မြုပ်သွားသည် ။ ဘဝထဲထိ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည် ။

တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး ဒဏ္ဍာရီတို့ အိမ်ကြီးပေါ်ထိ အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ကာ အရေးတယူ ခေါ်တင်လာခဲ့တာပဲ ကြည့်။

“သမီးအခန်းကို သော့ချပြီး ပိတ်တဲ့ အကျင့် လုပ်ပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်ကြီးစောက အကြံပေး၏။

တစ်သက်လုံး စိတ်ကြိုက်နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီးမှ ကိုယ့်ဘဝလုံခြုံမှုတွေ တစ်ခဏနှင့် ပျက်ပြားဆုတ်ယုတ်သွားတာကို ယူကျုံးမရ ဝမ်းနည်းလှိုက်နင့်လာမိသည် ။

ဒဏ္ဍာရီ၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်ကြည်တို့ အိခနဲ ဝိုင်းဖွဲ့လာသည် ။

သူမ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမလဲ။

ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။

စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လို့ မရခင်မှာ ပဲ ဦးနေစိုးက တစ်စတစ်စ အတင့်ရဲလာပြီ။

နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ငြိမ်သတ်ရင်း မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာသော ဒဏ္ဍာရီကို ဒေါ်စောက ကြင်နာစွာကြည့်နေသည် ။

အင်း သူစိမ်းတွေ ဖက်လာတော့လည်း သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ဖအေနဲ့

သမီးကြား စိတ်ဝမ်းကွဲမှုတွေ ၊ အထင်အမြင် လွဲမှားမှုတွေ နာကြည်းမှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီလေ။

ဒေါ်စောလည်း တရားရနေမိပါသည်။ ။

ပြည့်စုံချမ်းသာသော တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ဒဏ္ဍာရီရဲ့ ဘဝဟာ နေ့ချင်းညချင်းမှာ မတူညီတဲ့ အခြေအနေတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အားကိုးတိုင်ပင်စရာပင် အဖော်မဲ့သွားသလိုဖြစ်ရှာ သည် မဟုတ်လား။

စိတ်သဘောမနော ဖြူစင်အေးချမ်းတဲ့ ဒဏ္ဍာရီကို ဒေါ်စောက သမီးလေးကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင်ကြင်နာမိပါသည်။ ။

ရီရီ စိတ်ဆင်းရဲနေတာမြင်တော့ ဒေါ်စောကလည်း စိတ်မချမ်းသာ။ သို့သော် မိသားစုအတွင်းရေးထဲ ကိုယ့်မှာ ဝင်ပြောဆိုပိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူးလေ။

“ရီရီက ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်နေပြီး သူ့ကို ကြောက်နေရမှာ လား ဒေါ်ကြီးစောရဲ့ ၊ ဒါဟာ ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး ၊ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီလို့ မထင်ဘူးလား။”

ဒေါ်စောက ဖြေလေးစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

“ဒါပေမယ့် ဖေဖေက ရီလေးကို မချစ်တော့ဘူး၊ ဒေါ်မူယာကိုပဲ ဂရုစိုက်အချိန်ပေးနေတယ်၊ ရီလေးရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ဘာတွေခံစားနေရသလဲ သူမသိတော့ဘူး။”

ပြောရင်းက ဒဏ္ဍာရီရဲ့ ရင်ထဲမှာ ငိုချင်စိတ်ပြင်းပြမိ၏။

“ရီလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေက လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီ ဒေါ်ကြီးစော”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဒဏ္ဍာရီကတော့ အခုအိမ်မှာ ကိုယ်က ဘေးကိုရောက်နေပြီး ဟိုမောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ အစစအရာရာ ကြီးစိုးလာတာ သတိထားမိသည်။ ။

နောက်ဆုံး ဒဏ္ဍာရီကို သူ့မောင်နေစိုးနှင့် သဘောတူ လက်ထပ်ပေးဖို့ အထိပင် ဒေါ်မူယာက ဖေဖေကို ဖိအားပေးတောင်းဆိုလာခဲ့ပြီ။

ရီရီ ဘယ်လောက်ထိ သည်းခံနိုင်မည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာ မသေချာ။

ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်နေ့နေ့တော့ ပေါက်ကွဲမိလိမ့်မည်။

ရီရီက ဖေဖေမျက်နှာထောက်ပေမယ့် သူတို့ ကလည်း ဒီဖေဖေမျက်နှာကိုပဲ အကာအကွယ်ယူ ရောင့်တက်ပြီး ထင်တိုင်း ကြဲနေတာ။

“ဒီလောက်လည်း အားမငယ်ပါနဲ့ ဦးသမီးရယ်”

“ဒေါ်ကြီးစော မသိပါဘူး”

“သမီးခံစားရတာ ဒေါ်စောနားလည်ပါတယ်ကွယ်”

“ရီတော့ ဖေဖေနဲ့ ရှင်းရမယ်”

“ဘယ်လိုရှင်းမှာ လဲ”

“ရီ ဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူး၊ တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ရီ ဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူး၊ တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အို သမီးနှယ် ဒီလိုစိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သမီးမှန်ကန်က အရှုံးပေးရာရောက် မှာ ပေါ့”

ဒဏ္ဍာရီစကားကြောင့် ဒေါ်စောက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူမရင်ထဲက လောင်မြိုက်နေတဲ့ ဝေဒနာကို သူမပဲသိသည်။ ။

ဒေါ်မူယာကိုရော ဦးနေစိုးကိုရော သူမ လုံးဝမမြင်ချင်။ မျက်နှာချင်း
လည်း မဆိုင်ချင်။

ဒီလိုသာ တစ်အိမ်တည်းအတူတူ
ဆက်နေရမည်ဆိုလျှင်တစ်နေ့နေ့မှာ ပြဿနာတက်မှာ က သေချာနေသ
ည်။ ။

အနည်းဆုံးတော့ ဦးနေစိုးကို ရွံ့မုန်းခါးသီးတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသ
ဘောပေါက်အောင် ပြောရမည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်အေးအေးထားပြီးသာ ဖြေရှင်းပါ သမီးရယ်နော်၊
သားအဖချင်း ပြေလည်အောင် ပြောပေါ့”

“အင်းပါ”

သူမကိုစိတ်မချသလိုမှာ နေတဲ့ ဒေါ်စောကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်
။

ဒီည ဖေဖေနှင့် စကားပြောဖို့ ဒဏ္ဍာရီတွေ့ထားလိုက်ပါသည်။ ။

★